

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.04.2019, sp. zn. 8 Tdo 178/2019, ECLI:CZ:NS:2019:8.TDO.178.2019.1

Číslo: 41/2019

Právní věta: Zákonný znak „jiného dlouhodobě pronásleduje“ u přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 tr. zákoníku může být spatřován i v době trvající jeden měsíc, jestliže jde o velmi intenzivní jednání vyznačující se soustavností, úporností, tvrdošijností, a pro svou nebezpečnost vyvolává důvodnou obavu u poškozeného a případně graduje ve fyzické násilí, výrazně vybočuje z mezí normálních společenských vztahů, je prováděno různými prostředky a spočívá v kombinaci alternativ vymezených v citovaném ustanovení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.04.2019

Spisová značka: 8 Tdo 178/2019

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nebezpečné pronásledování

Předpisy: § 354 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného P. S. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. 3 To 228/2017, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Karviné - pobočky v Havířově pod sp. zn. 102 T 110/2015.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné - pobočky v Havířově ze dne 20. 6. 2016, sp. zn. 102 T 110/2015, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě jako soudu odvolacího ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. 3 To 228/2017, byl obviněný P. S. uznán vinným v bodě 1) přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku, v bodě 2) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, v bodě 3) pokusem přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 k § 146 odst. 1 tr. zákoníku, v bodě 4) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, v bodě 5) přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, v bodě 6) přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákoníku a přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě 7) přečinem neoprávněného užívání

cizí věci podle § 207 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Skutku v bodě 1), v němž soudy spatřovaly přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku se dopustil tak, že v přesně nezjištěné době, nejméně však v období od 30. 9. 2013 do 31. 10. 2013 v O.-P. a jinde, opakovaně soustavně telefonicky prostřednictvím svého mobilního telefonu z mobilního telefonního čísla XY neustále telefonoval a posílal SMS zprávy G. B. na její telefonní číslo XY, kdy takto se jí pokoušel dennodenně telefonicky minimálně 2x až 3x kontaktovat a zasílal jí soustavně SMS zprávy, ve kterých jí vyhrožoval pobitím či ublížením na zdraví, a to vše proto, že neunesl skutečnost, že s ním G. B. ukončila druhovský poměr, přičemž tyto výhrůžky pobitím s ohledem ke skutečnosti, že G. B. znala obviněného P. S. jako agresivního muže, u ní vzbudily obavu, že by mohl tyto výhrůžky uskutečnit.

Za posuzované trestné činy a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterým byl obviněný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Karviné – pobočky v Havířově ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 103 T 32/2015, jenž nabyl právní moci dne 12. 3. 2015, a sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byl obviněný odsouzen podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti roků nepodmíněně. Pro výkon tohoto trestu ho podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu čtyř roků.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

2. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím obhájce z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání směřující proti výroku o vině přečinem nebezpečného pronásledování, jehož se měl dopustit výše popsaným skutkem.

3. Výrok o vině tímto přečinem obviněný považoval za vadný proto, že se vůbec nejedná o přečin nebezpečného pronásledování ve smyslu § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku, neboť jednání kladené mu za vinu nedosáhlo takové intenzity a netrvalo tak dlouho, aby došlo k naplnění znaků předmětné skutkové podstaty, která předpokládá dlouhodobé pronásledování v intenzitě ohrožující psychickou i fyzickou integritu či život pronásledované osoby, když škodlivý projev chování není snadné vždy jednoznačně stanovit. Dlouhodobostí je třeba rozumět jednání trvající několik měsíců nebo let. Ojedinelé nebo náhodné projevy, byť nežádoucího chování takové požadavky nesplňují, protože se vyžaduje tvrdošíjné, vytrvalé a systematické jednání, může gradovat a vybočuje z běžných norem. Obviněný zdůraznil vztah závislosti délky závadového jednání na jeho intenzitě a četnosti s tím, že čím je jednání intenzivnější, tím kratší doba postačí k naplnění dané skutkové podstaty, když se za takový čin považují jen způsoby pronásledování představující opakované (alespoň deset pokusů) trvající nechtěné navazování kontaktů s obětí za použití násilí nebo jiných srovnatelných praktik trvajících nejméně po dobu čtyř týdnů.

4. V posuzovaném případě však podle obviněného tato kritéria naplněna nebyla, neboť šlo o telefonické kontaktování poškozené (voláním i SMS) minimálně dvakrát až třikrát denně po dobu jednoho měsíce. Uvedená doba pro naplnění znaku dlouhodobosti nepostačuje, a to mimo jiné i proto, že čin je vymezen obdobím od 30. 9. 2013 do 31. 10. 2013 bezprostředně navazujícím na rozpad partnerského vztahu s poškozenou. Poukázal i na nízkou intenzitu jednotlivých aktů pronásledování představované 38 SMS. Protože při nízké intenzitě jednání vymezená doba nenaplnuje znak dlouhodobosti, nebyly znaky přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku naplněny.

5. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (§ 265h odst. 2 tr. ř.) ve svém vyjádření neshledal výhrady obviněného proti naplnění znaku dlouhodobosti u přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku za opodstatněné. Odkázal např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. [3 Tdo 1594/2015](#), nebo ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. [8 Tdo 1084/2014](#), aj., jakož i na obecné vymezení tohoto znaku, který shledal naplněným. Přestože obviněný poškozenou G. B. proti její vůli opakovaně telefonicky kontaktoval po dobu přinejmenším čtyř týdnů, kladl důraz na to, že šlo o neustálé telefonování a posílání SMS zpráv, ve kterých jí kromě jiného vyhrožoval fyzickým napadením a ublížením na zdraví. Takové hrozby v poškozené vzbudily důvodnou obavu z jejich možné realizace, neboť poškozená byla v nedávné minulosti jeho přítelkyní, znala jeho trestní minulost a věděla, že jde o osobu agresivní. I v takovém případě se jedná o pronásledování ve smyslu uvedené judikatury splňující podmínku soustavného a systematického jednání, které nebylo jen krátkodobé či nahodilé. Nemělo charakter náhodného excesu či jednorázové snahy o navázání kontaktu po rozchodu. Protože státní zástupce dospěl k závěru, že soudy správně jednání obviněného právně kvalifikovaly jako přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku, jeho dovolání neshledal opodstatněným navrhl, aby ho Nejvyšší soud jako celek odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), dále posuzoval, zda námitky obviněného obsahově odpovídají důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející může Nejvyšší soud jako soud dovolací přezkoumat jen na podkladě dovolání relevantně opřené o některý z důvodů vymezených v ustanovení § 265b odst. 1, 2 tr. ř.

7. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jeho prostřednictvím je možné namítat zásadně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#)).

IV.

Důvodnost dovolání

8. Pokud jde o dovolací námitky vůči právnímu posouzení činu pod bodem 1) jako přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku obviněný vytýkal, že se ho nemohl dopustit, protože doba, po kterou jej měl páchat, je velmi krátká a intenzita jeho činu nevýznamná a že šlo o bezprostřední reakci na rozpadlý partnerský vztah. Soud prvního stupně se touto výhradou již zabýval a na vinu obviněného usuzoval z toho, že šlo o dobu čtyř týdnů, během níž obviněný „soustavně a opakovaně ze svého mobilního telefonu telefonoval a posílal SMS zprávy na mobilní telefon poškozené a takto ji kontaktoval 2 až 3x denně telefonními hovory a značným množstvím SMS zpráv, ve kterých jí vyhrožoval pobitím či ublížením na zdraví, proto, že se s ním rozešla ... četnost telefonických hovorů i SMS zpráv v kritickém období mezi obviněným a poškozenou čítajícím 97 komunikací, v níž nejsou zahrnuty telefonické hovory ...“. Poukázal na to, že se jednalo nejen o působení prostřednictvím telefonické komunikace, ale docházelo k pronásledování rovněž na Facebooku, s cílem přesvědčit poškozenou, aby se k němu vrátila (viz strana 17 rozsudku soudu prvního stupně). Odvolací soud (viz zejména bod 31. jeho rozsudku) se s těmito úvahami ztotožnil, navíc poukázal na intenzitu jednání obviněného, jehož byly svědkem i jiné osoby, které vnímaly i jeho agresivitu. Lze tak shrnout, že soudy na uvedenou právní kvalifikaci usuzovaly z časté

komunikace, a šlo o opakované soustavné telefonické volání, jehož cílem bylo, aby se poškozená k obviněnému vrátila. V rámci těchto telefonických kontaktů obviněný poškozené vyhrožoval fyzickou újmou, což poškozená považovala za nebezpečné a důvodně se ho obávala. Podle soudů proto byly naplněny všechny znaky přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku, jímž obviněného uznaly vinným.

9. Nejvyšší soud s ohledem na skutek, jak byl v bodě 1) vymezen, a se zřetelem na tato odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí považuje za nutné k výhradám obviněného uvést, že přečinu nebezpečného pronásledování § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jiného dlouhodobě pronásleduje tím, že vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmou jemu nebo jeho osobám blízkým a vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jinak kontaktuje, a toto jednání je způsobilé vzbudit v poškozeném důvodnou obavu o jeho zdraví život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Jde o jednání spočívající v dlouhodobém pronásledování prováděném taxativně vymezenými formami, které jsou způsobilé v jiném vzbudit důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Společným jmenovatelem těchto forem je v souhrnu záměr jiného obtěžovat tak intenzivně, že to již ohrožuje jeho psychickou a v některých případech i fyzickou integritu. Hlavním znakem nebezpečného pronásledování (stalkingu) je obsesivní fixace známého nebo neznámého pachatele na určitou osobu, kterou pak obtěžuje systematicky a úporně nevyžádanou a nechtěnou pozorností (srov. DRAŠTIK, A., FREMR, R., DURDIK, T., RŮŽIČKA, M., SOTOLÁŘ, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 2769).

10. Skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 tr. zákoníku je tvořena uvozujícím znakem „kdo jiného dlouhodobě pronásleduje“, který je naplněn dalšími popsány alternativními znaky uvedenými pod písmeny a) až e), přičemž toto jednání musí být způsobilé „vzbudit v jiném důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých“.

11. Ve vztahu k dlouhodobosti je třeba zdůraznit, že se jí rozumí jednání trvající určitou dobu (zpravidla nejméně jeden měsíc), které je prováděno opakovaně. Právě v opakování a dlouhodobosti spočívá závažnost tohoto jednání. Ojedinelé nebo nahodilé projevy, byť jinak nežádoucího chování tyto požadavky nesplňují. Skutek pachatele, který učinil jediný projev podřaditelný pod pojem pronásledování, nelze kvalifikovat podle § 354 odst. 1 tr. zákoníku, neboť jedním aktem nemůže být naplněn u tohoto přečinu požadovaný znak dlouhodobosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. [11 Tdo 1672/2011](#)). Z hlediska dlouhodobosti lze odkázat na ustálené chápání tohoto pojmu ve smyslu opakujícího se, zpravidla i systematicky a soustavně prováděného jednání. Z klinického hlediska jsou pod „stalking“ zahrnovány jen takové způsoby pronásledování, které představují opakované, trvající nechtěné navazování kontaktů s obětí za použití násilí nebo jiných srovnatelných praktik (vydírání, útisku apod.), přičemž se zde opakováním rozumí více než 10 pokusů o kontakt, trvajícím obdobím pak minimálně doba 4 týdnů (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. [3 Tdo 1625/2016](#)). Pokud takové pronásledování pokračuje delší dobu, je považováno za potenciálně vysoce nebezpečné, neboť se zde zvyšuje pravděpodobnost gradace útoku (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 3295 až 3296; obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2016, sp. zn. [7 Tdo 1036/2016](#), ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. [3 Tdo 1360/2014](#), ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. [8 Tdo 1084/2014](#), aj.).

12. K takto vymezenému znaku dlouhodobosti pronásledování je však třeba pro jeho naplnění zdůraznit, že jej nelze posuzovat zcela izolovaně, ale v návaznosti na jednotlivé formy jednání posuzovaného přečinu popsané pod písmeny a) až e) citovaného ustanovení [v projednávaném případě šlo o alternativy a), c)], podle nichž se dá usuzovat zejména na intenzitu takového jednání, která v případě velmi intenzivního a závažného jednání může založit znak dlouhodobosti i v případě

kratší doby. Stejně tak je současně nutné zvažovat i význam obavy, kterou je toto jednání způsobilé v poškozeném vzbudit. Pronásledování může trvat kratší dobu, tzn. např. čtyři týdny (viz přiměřeně analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. [4 Tdo 1333/2013](#)). Tak tomu však může být v případě, že jde o intenzivní a důrazné vyhrožování ublížením na zdraví nebo jinou újmou [srov. znak pod písmenem a)] nebo velmi vytrvalé, četné a obtěžující kontakty prostřednictvím prostředků elektronických komunikací [srov. znak pod písmenem c)], které se projeví v prostředcích a použité formě, především však v dopadu, jaký na poškozeného mají, a v jaké závažnosti se u něj projeví konkrétní důvodná obava. Na tu však lze usuzovat nejen z okolností vlastního pronásledování, ale i z dalších zkušeností, které poškozený s obviněným v minulosti měl.

13. Pro posouzení „důvodné obavy“ postačuje, aby byla obava dána i souhrnem všech či některých z těchto alternativních forem, aniž by u každé z nich musel konkrétní znak nutně dosahovat takové intenzity, která by byla požadována, pokud by existovala jen jako jediná. Je však nutné v každém případě trvat na tom, aby se jednalo o dlouhodobé pronásledování, které má způsobilost vzbudit obavy, jež jsou s ním spojovány. V tomto smyslu je nezbytné, aby se důvodná obava týkala jeho života nebo zdraví a aby byla reálná, což odlišuje nebezpečné pronásledování od projevů, při kterých bylo sice použito např. trvalejšího vyhledávání dřívějšího partnera, silných slov, nebo i častých a četných SMS zpráv, ale ve skutečnosti o nic závažného nešlo (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2011, sp. zn. [8 Tdo 1082/2011](#), ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. [8 Tdo 757/2015](#), či ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. [8 Tdo 891/2018](#)).

14. Obecně je třeba uvést, že důvodnou obavou se zde rozumí obava objektivně způsobilá vyvolat její vyšší stupeň, úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, kterým je na poškozenou působeno, přičemž však není nutné, aby takový pocit v poškozené osobě skutečně vyvolala. Důvodná obava nemusí vzniknout, její vznik však musí být reálný, proto je třeba pečlivě hodnotit povahu a závažnost vyhledávání osobní blízkosti, sledování, kontaktování či omezování v obvyklém způsobu života poškozené osoby, jelikož je třeba odlišit nebezpečné pronásledování od projevů, při kterých bylo sice použito např. silných slov, ale ve skutečnosti o nic závažného nešlo (k tomu přiměřeně např. č. 38/1971-II., č. 21/2011 Sb. rozh. tr.). Vzbuzení důvodné obavy o život anebo zdraví poškozené je třeba v souladu s ustáleným výkladem rozumět výraznější tíživější pocit zla, kterým je ohrožována, přičemž je třeba ovšem každý případ posuzovat velmi individuálně, s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem. Pod důvodné obavy o život o zdraví patří rovněž způsobení psychických poruch na zdraví, které právě v důsledku pronásledování pachatele velmi často u poškozené osoby nastanou a které poškozené osoby ovlivňují ve způsobu života.

15. Nejvyšší soud v souladu se závěry soudů obou stupňů shledal, že v projednávaném případě se jednalo o relativně krátkou dobu, která je v popisu posuzovaného skutku vymezena dobou 30. 9. až 31. 10. 2013, což je podle shora naznačené judikatury doba hraniční, a proto je třeba důsledně posuzovat další okolnosti, za nichž k pronásledování došlo, i to, za jakých dalších podmínek se odehrávalo.

16. Při takto hraniční době je zde třeba klást obzvláštní důraz na to, aby šlo o velkou intenzitu, s níž se obviněný snažil o kontakt s poškozenou, k čemuž zde došlo, protože se jednalo o dva až tři telefonáty denně a zasílání SMS v počtu více než devadesáti za dobu čtyř týdnů, což již je dostačující k tomu, aby se jednalo o vytrvalé pronásledování prostředky elektronické komunikace ve smyslu § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku (k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2011, sp. zn. [8 Tdo 1082/2011](#)). Dalším rozhodujícím kritériem je v této věci skutečnost, že poškozená na SMS či telefonáty reagovala negativně odmítáním obviněného a žádostmi o ukončení jeho aktivit vůči ní. Důležitá je zde i druhová četnost, která se promítala i do facebookové komunikace. Rozhodný je též obsah těchto zpráv, v nichž obviněný poškozené vyhrožoval újmou na zdraví, což sice byly výhrůžky činěné v uvedené písemné podobě, avšak nelze je posuzovat izolovaně, ale zasadit je do kontextu všech událostí, k nimž v rozhodném období od září do října 2013 ze strany obviněného vůči

poškozené docházelo. Pokud je totiž ve skutkových zjištěních popsáno, že poškozená „znala obviněného jako agresivního muže“ a „že tyto výhrůžky u ní vzbudily obavu“, jde o skutečnosti, které mají zcela reálný podklad, a to nejen v excesech jejich vzájemného soužití, ale i v dalších činech popsaných v napadeném rozhodnutí, kdy obviněný fyzicky napadl J. P. jako osobu, s níž poškozená navázala vztah, a i jemu vyhrožoval zabitím. Nelze přehlédnout, že se choval i za jiných okolností k poškozené agresivně. Souhrn všech těchto zkušeností, které poškozená s obviněným měla, a projevy, jichž se vůči ní nebo jejímu příteli dopouštěl, svědčí o velmi intenzivní povaze pronásledování, které vyústilo i násilné projevy vůči jiným osobám.

17. Z uvedených důvodů nelze snahu o kontaktování poškozené a nátlak na ni činěný označit za standardní chování, ale naopak za projevy soustavné, vytrvalé, tvrdošíjně a vybočující z mezí normálních vztahů. Bylo navíc zcela způsobilé vyvolat důvodnou obavu poškozené o její zdraví, neboť jí vyhrožoval opakovaně a soustavně fyzickou újmou, a takto jednal přesto, že ho poškozená opakovaně žádala, aby svého jednání zanechal. Obviněný tak činil i přesto, že poškozená mu dávala najevo, že jeho pozornost nevíta, že je jí nepříjemná. Své chování vůči ní (i jejímu příteli) stupňoval, ale též vyhledával jeho osobní přítomnost. Ani jednání směřující vůči partnerovi poškozené nelze vytrhávat z kontextu důvodnosti obavy, kterou v poškozené vynucené trvalé telefonické kontakty obviněného vyvolaly, neboť tyto projevy byly spojeny a vedeny tímž záměrem, jímž byla snaha o obnovu vztahu s poškozenou a odrazení případného soka. Vzhledem k době páchaní trestné činnosti a k počtu nežádoucích kontaktů ze strany obviněného je nepochybné, že v posuzovaném případě byl naplněn znak dlouhodobosti, který se sice nevyznačuje větší délkou doby, ale vysokou intenzitou. Pronásledoval ji různými prostředky dostupných elektronických komunikací (SMS, telefonátů, případně prostřednictvím facebooku), a šlo o souhrn těchto prostředků ve smyslu § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

18. Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že jednání obviněného vzbudilo v poškozené důvodnou obavu o její život a zdraví, když tato si opakovaně na nevhodné chování obviněného stěžovala jiným osobám, svěřovala se a ukazovala SMS, z čehož je nepochybné, že se snažila určitým způsobem najít u těchto osob pomoc a ochranu, o čemž svědčí i to, že spolu s J. P. opustila jejich dosavadní bydliště, aby se před obviněným skryli (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2018, sp. zn. [4 Tdo 777/2018](#)). O důvodnosti obav svědčí rovněž skutečnost, že obviněný byl ochoten své výhrůžky skutečně naplnit, jak dokázal svým jednáním vůči J. P., jakož i reakce svědka P. V., který byl osobně agresivnímu jednání a chování obviněného vůči poškozené G. B. v minulosti přítomen a z místa se raději vzdálil.

19. Ze všech rozvedených důvodů Nejvyšší soud považuje závěry o vině obviněného v bodě 1) přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku za správné a v tomto směru dovolání obviněného za nedůvodné.

20. Poté se dovolací soud vypořádal i s ostatními dovolacími námitkami obviněného a z důvodů v rozhodnutí podrobně rozvedených shledal dovolání obviněného jako celek zjevně neopodstatněným a proto jej podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.